

**PROTOCOLUL NR. 4 LA CONVENȚIA PENTRU APĂRAREA
DREPTURILOR OMULUI ȘI A LIBERTĂȚILOR FUNDAMENTALE CARE
RECUNOAȘTE ANUMITE DREPTURI ȘI LIBERTĂȚI, ALTELE DECÂT
ACELEA CARE FIGUREAZĂ ÎN CONVENȚIE ȘI ÎN PRIMUL PROTOCOL
ADIȚIONAL LA CONVENȚIE***

Guvernele semnatare, membre ale Consiliului Europei,

Hotărâte să ia măsuri de natură să asigure garantarea colectivă a drepturilor și a libertăților, altele decât cele care sunt deja înscrise în titlul I al Convenției pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950 (denumită în continuare Convenția), și în art. 1– 3 din primul Protocol adițional la Convenție, semnat la Paris la 20 martie 1952,

Au convenit asupra celor ce urmează:

ARTICOLUL 1

Interzicerea privării de libertate pentru datorii

Nimeni nu poate fi privat de libertatea sa pentru singurul motiv că nu este în măsură să execute o obligație contractuală.

ARTICOLUL 2

Libertatea de circulație

1. Oricine se găsește în mod legal pe teritoriul unui stat are dreptul să circule în mod liber și să-și aleagă în mod liber reședința sa.

2. Orice persoană este liberă să părăsească orice țară, inclusiv pe a sa.

3. Exercițarea acestor drepturi nu poate face obiectul altor restrângeri decât acelea care, prevăzute de lege, constituie măsuri necesare, într-o societate democratică, pentru securitatea națională, siguranța publică, menținerea ordinii publice, prevenirea faptelor penale, protecția sănătății sau a moralei, ori pentru protejarea drepturilor și libertăților altora.

4. Drepturile recunoscute în paragraful 1 pot, de asemenea, în anumite zone determinate, să facă obiectul unor restrângeri care, prevăzute de lege, sunt justificate de interesul public într-o societate democratică.

ARTICOLUL 3

Interzicerea expulzării propriilor cetățeni

1. Nimeni nu poate fi expulzat, printr-o măsură individuală sau colectivă, de pe teritoriul statului al cărui cetățean este. 2. Nimeni nu poate fi privat de dreptul de a intra pe teritoriul statului al cărui cetățean este.

* Încheiat la Strasbourg la 16 septembrie 1963. A intrat în vigoare la 2 mai 1968.

Protocolul a fost amendat prin Protocolul nr. 11, intrat în vigoare la 1 noiembrie 1998.

România a ratificat Protocolul nr. 4 din Legea nr. 30 din 18 mai 1994, publicată în „Monitorul Oficial al României”, Partea I, nr. 135 din 31 mai 1994. Protocolul nr. 11 a fost ratificat prin Legea nr. 79 din 6 iulie 1995 publicată în „Monitorul Oficial al României”, Partea I, nr. 147 din 13 iulie 1995.

ARTICOLUL 4

Interzicerea expulzării colective de străini

Expulzările colective de străini sunt interzise.

ARTICOLUL 5

Aplicare teritorială

1. Oricare înaltă parte contractantă poate, în momentul semnării ori al ratificării prezentului Protocol sau în orice moment ulterior, să comunice Secretarului general al Consiliului Europei o declarație precizând măsura în care ea se angajează ca dispozițiile prezentului Protocol să se aplice anumitor teritorii care sunt desemnate în declarația respectivă și ale căror relații internaționale ea le asigură.

2. Orice înaltă parte contractantă care a comunicat o declarație în virtutea paragrafului precedent poate, periodic, să comunice o nouă declarație prin care să modifice termenii oricărei declarații anterioare sau prin care să pună capăt aplicării dispozițiilor prezentului Protocol cu privire la un anumit teritoriu.

3. O declarație făcută potrivit prezentului articol va fi considerată ca fiind făcută în conformitate cu paragraful 1 din art. 56 al Convenției.

4. Teritoriul oricărui stat la care se aplică prezentul Protocol, în virtutea ratificării sau a acceptării sale de către respectivul stat, și fiecare dintre teritoriile cu privire la care Protocolul se aplică, în virtutea unei declarații semnate de respectivul stat conform prezentului articol, vor fi considerate ca teritorii distincte în sensul referitor la teritoriul unui stat, făcute de art. 2 și 3.

5. Orice stat care a făcut o declarație potrivit paragrafului 1 sau 2 al prezentului articol poate ulterior, în orice moment, să declare, referitor la unul sau mai multe teritorii vizate în această declarație, că acceptă competența Curții de a primi cererile persoanelor fizice, ale organizațiilor neguvernamentale sau ale grupurilor de persoane particulare, conform art. 34 din Convenție, privitor la art. 1– 4 din prezentul Protocol sau la unele dintre acestea.

ARTICOLUL 6

Raportare la Convenție

Înaltele părți contractante vor considera art. 1– 5 ale acestui Protocol ca articole adiționale la Convenție și toate dispozițiile Convenției se vor aplica în consecință.

ARTICOLUL 7

Semnare și ratificare

1. Prezentul Protocol este deschis spre semnare membrilor Consiliului Europei, semnatori ai Convenției; el va fi ratificat o dată cu Convenția sau după ratificarea acesteia. El va intra în vigoare după depunerea a cinci instrumente de ratificare. Pentru orice semnatar care îl va ratifica ulterior, Protocolul va intra în vigoare o dată cu depunerea instrumentului de ratificare.

2. Instrumentele de ratificare vor fi depuse la Secretarul general al Consiliului Europei care va notifica tuturor membrilor numele celor care au ratificat Protocolul.

În considerarea celor de mai sus, subsemnații, având depline puteri în acest sens, au semnat prezentul Protocol.

Încheiat la Strasbourg la 16 septembrie 1963, în limbile franceză și engleză, ambele texte fiind egal autentice, într-un singur exemplar, care va fi depus la arhivele Consiliului Europei. Secretarul general va transmite copie certificată fiecăruia dintre statele semnatare.